

УДК 327.5:[316.774:351]

ЛЮДИНА ХХІ СТОЛІТТЯ В МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ: ДИПЛОМАТИЧНА ЛОГІКА ГРИ

THE MAN OF THE 21ST CENTURY IN INTERNATIONAL RELATIONS: DIPLOMATIC LOGIC OF THE GAME

ЧЕЛОВЕК ХХІ СТОЛЕТИЯ В МЕЖДУНАРОДНЫХ ОТНОШЕНИЯХ: ДИПЛОМАТИЧЕСКАЯ ЛОГИКА ИГРЫ

Лісовський П. М.

Доктор філософських наук, професор кафедри міжнародних відносин та суспільних комунікацій МАУП, м. Київ. E-mail: lisovsky-pm@i.ua

Lisovsky P.

Doctor of philosophical science, Professor of the Department of International Relations and Public Communications IAPM, Kyiv. E-mail: lisovsky-pm@i.ua

Лисовский П. Н.

Доктор философских наук, профессор кафедры международных отношений и общественных коммуникаций МАУП, г. Киев. E-mail: lisovsky-pm@i.ua

Анотація. Автор статті розглядає нову парадигму людини ХХІ століття, в якій дипломатичний образ культури, що логічно обумовлений на міжнародній арені, має нагальне значення. Спостережено, що така дипломатична логіка є феноменальною як якість переосмислення міжнародних інтересів у системі наукового значення. Виявлено превентивні методи дипломатії, серед яких конструктивна модель «гра грою» відіграє пріоритетну роль. Розкрито ОБСЄ як дипломатичну платформу у боротьбі із транснаціональними викликами та загрозами. Ця організація з безпеки і співробітництва в Європі є чинником її європейської інтеграції. При цьому демократія як дискурсивне поле у дипломатії визначається стратегічною метою міжнародного розвитку. У цьому сенсі показано глобалізацію як різновекторний вплив на дипломата-міжнародника. Втілений матричний спосіб діалектичних взаємних відносин між державами в дипломатичному полі, в якому логіка правосуб'єктності є істинною гарантією державного суверенітету і трансформації в міжнародному світі.

Прогнозовано в чергових циклах міжцивілізаційних протиріч нову парадигму дипломатичної консолідації людства як створення софійного середовища.

Ключові слова: людина, дипломатична логіка, демократія, глобалізація, матрична гра.

Abstract. The author of the article considers a new paradigm of a man of the XXI century, in which the diplomatic image of culture, logically conditioned on the international arena, is of vital importance. It is found that such diplomatic logic is phenomenal as the quality of rethinking international interests in a system of scientific significance. Preventive methods of diplomacy have been identified, among which the constructive model of the diplomatic game has a priority. The OSCE is described as a diplomatic platform in the fight against transnational challenges and threats. This organization for security and cooperation in Europe is a factor in its Eu-

ropean integration. At the same time, democracy, as a discursive field in diplomacy, is determined by the strategic goal of international development. In this sense, globalization is demonstrated as a multi-vector influence on an international diplomat. The matrix way of dialectical mutual relations between states in a diplomatic field is embodied, in which the logic of legal personality is the true guarantee of state sovereignty and transformation in the international world.

A new paradigm of diplomatic consolidation of mankind as a society of wise men in the next cycles of intercivilizational contradictions is predicted.

Key words: man, diplomatic logic, democracy, globalization, matrix game.

Аннотация. Автор статьи рассматривает новую парадигму человека XXI века, в которой дипломатический образ культуры, логично обусловленный на международной арене, имеет насущное значение. Обнаружено, что такая дипломатическая логика является феноменальной как качество переосмысления международных интересов в системе научного значения. Выявлены превентивные методы дипломатии, среди которых конструктивная модель «игра игрою» имеет приоритетное место. Раскрыто ОБСЕ как дипломатическую платформу в борьбе с транснациональными вызовами и угрозами. Эта организация по безопасности и сотрудничеству в Европе является фактором ее европейской интеграции. При этом демократия, как дискурсивное поле в дипломатии, определяется стратегической целью международного развития. В этом смысле показана глобализация как разновекторное влияние на дипломата-международника. Воплощен матричный способ диалектических взаимных отношений между государствами в дипломатическом поле, в котором логика правосубъектности является истинной гарантией государственного суверенитета и трансформации в международном мире.

Спрогнозировано в очередных циклах межцивилизационных противоречий новую парадигму дипломатической консолидации человечества как софийной среды.

Ключевые слова: человек, дипломатическая логика, демократия, глобализация, матричная игра.

Актуальність дослідження. Сучасні глобальні проблеми людства у XXI столітті вимагають від певної особи, держави та суспільства якісного переосмислення відповідних наукових теорій та концепцій пошуку істинності. Це особливо проявляється в дипломатичній логіці, що є актуальною і достатньо обговорюваною темою, фокусованою на дослідження прикладних аспектів цієї науки. А також теоретиків та філософів права. Зазначена тема дискусійна за змістом, оскільки необхідно певною мірою розширювати лексико-семантичне навантаження до визначення поняття «дипломатична логіка» в системі її понятійно-категоріального апарату. Саме цьому і присвячена стаття.

Мета статті – визначення феноменальної ролі дипломатичної логіки як якості переосмислення міжнародних процесів у системі наукового знання.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Сучасні дослідження дипломатичної логіки свідчать про нагальність обраної теми. Особливе значення для фундаментального філософського дослідження мав розвиток модальної логіки зобов'язань та дозволів, так званої деонтичної логіки (Е. Маллі [E. Mally], Г. Х. фон Врігт [G. H. Wright]) як абстрактної математичної методології.

У логіці плюралізму варто зазначити модальну логіку (Д. М. Габай, С. А. Кріпке [S. A. Kripke]), релевантних логік (А. Р. Андерсон [A. R. Anderson], Н. Д. Белнап [Д. М. Габай та ін.]), також інших форм динамічних логік (П. Гочет [P. Gochet]).

Говорячи про моделі дипломатичної логіки та її конституючі ознаки, серед яких демократія є якісно ціннісний потенціал, необхідно згадати наукові праці загальноновизначених

теоретиків у цьому аспекті. При цьому, значним вкладом є теорія комунікативної свідомості М. Бубера, Ю. Габермаса, Н. Габермаса, К. Ясперса; ідеологізована свідомість Е. Гуссерля, К. Леві-Строса, Н. Лумана; нормативна культура та цивілізації О. Шпенглера, А. Тойнбі, С. Хантінгтона, теорії соціального конфлікту Р. Дарендорфа, Г. Зіммеля, а також соціальної та раціональності М. Вебера, Т. Парсонса, Дж. Тернера, Г. Шпета, Г. Тарда тощо.

Серед сучасних українських дослідників, які тією чи іншою мірою досліджували дипломатичну логіку, можна назвати таких відомих вчених, як В. Андрущенко, В. Бебик, Ю. Бродецька, Л. Губерський, А. Конверський, І. Надольний, П. Саух, Ю. Павленко та інші.

Означеною проблематикою займалися такі сучасні вітчизняні та зарубіжні дослідники як: С. М. Алійнікова, Н. Б. Отрешко, М. А. Слемнєв, М. Шелер, Ч. Тейлор, А. Хоннет. Особливо варто озвучити ціннісну ментальність Р. Інлегарта, Г. Клагеса, концепцію «суспільства ризику» У. Бека.

У свою чергу, математична логіка ґрунтується на трьох фундаментальних методологічних принципах: використання формалізованої мови, формалізм та об'єктивізм. Процедура аналізу форми міркування в математичній логіці приймає вид числення. У ній стандарти правильності та непогрішності потрапляють в абсолютно природній союз. Вона має нефалібілістську орієнтацію. Оскільки нова логіка намагається створити моделі міркувань реальних агентів. Вона зацікавлена у визнанні фалібілістського характеру подібних міркувань [21, р. 176].

Отже, всі перераховані розуміння логіки як правової суб'єктності людини можуть бути застосовані до дипломатичної логіки, оскільки усвідомлюється як діалектика (синтез юридичних питань), органон (загальна теорія юридичного міркування), канон (правова епістемологія), медицина розуму тощо.

Постановка проблеми. Зважаючи на парадигму людини ХХІ століття, дипломатичний образ людської культури, що логічно обумовлений у суспільних комунікаціях, відіграє вирішальну роль для розвитку конкурентноздатності особи, країни на міжнародній арені. Тому у сучасному інформаційному полі і формується саме такий дипломатичний образ культури, що логічно набуває не лише абстрактно-теоретичного, а й практичного значення.

Крім того, за умов глобалізаційних змін дипломатичний образ культури розглядається серед чотирьох галузей світової влади поряд із військовою сферою, економікою і технологіями. Як наслідок, можна спостерігати, що дипломатичний образ логічного обумовлення почав свідоміше і дбайливіше ставитися до підтримки свого культурного розмаїття, до збереження культурної самотності [1, с. 229].

Нагальним прикладом може слугувати новий виклик китайських реформ. «Китай стане суспільством загальної гармонії у ХХІ столітті», що відображає впевненість політичної еліти країни у тому, що китайський шлях модернізації принесе країні процвітання за допомогою зміцнення традиційних конфуціанських цінностей. У цьому ж аспекті варто розглядати створення інститутів Конфуція, яких все більше постає у світовому процесі, а також і в Україні.

Аналогічний процес відбувається сьогодні і в Індії, в якій політична еліта почала пишати своєю самотньою культурою.

Окремим прикладом постає Японія, до якої після Другої світової війни було негативне ставлення як до агресора, оскільки якості японської продукції, як і самим японцям, не довіряли. Сьогодні ж Японія є серед загальноновизнаних лідерів світового дипломатичного розвитку, що відбулося не тільки за рахунок запровадження високих нанотехнологій. Значною мірою це стало у дипломатичному ресурсі можливим внаслідок просування куль-

турного іміджу країни за кордоном. Адже японські культурні центри, здійснювати інформаційні заходи, що розповідають про японські традиції, філософію, культуру, музику, національну кухню тощо. Саме у такій дипломатичній площині слід розглядати взаємодію культури і туристичного розвитку країни, в якій культурна спадщина постає серед найважливіших умов створення її дипломатичного іміджу.

У дипломатичній логіці серед важливих виробничо-економічних, політико-географічних, природно-ресурсних, цивілізаційно-культурних образів необхідно зазначити соціоментальний образ як сукупної матриці дипломатичних ознак, символів, рис народу (її душі) у ментальному відношенні. Так, німці – точні й пунктуальні; американці – діловиті; японці – ввічливі та дотримуються традицій; французи – непостійні; англійці – манірні; китайці – працелюбні; індійці – загадкові; італійці – романтичні тощо [20, с. 190].

Виклад основного матеріалу дослідження. Сьогодні існує чимало концепцій стосовно дипломатичного образу культури. Втім, за вибором заходів забезпечення саме культурного іміджу варто розкривати основний зміст дипломатії як шляхетність переговорів мирним шляхом. При цьому необхідно цілісно використовувати як дипломатичні, так і силові засоби з метою отримання переваги по створенню іміджу. Тому саме Рада Безпеки, що включає в себе такі іміджні країни як Німеччина, Японія, Індія тощо, чий вплив на світ і міжнародну безпеку дуже значний, здатна відтворювати модель «гри грою» як лідерство світового порядку. Саме імідж як вияв превентивної дипломатії є гнучкою і демократичною формою конструювання моделі «гри грою».

Адже дипломатія артикулює або руйнує стереотипи – усталені уявлення про країну, оскільки такі стереотипи пов'язані з образом країни, що уособлюють в собі: етнічний, релігійний, політичний, естетичний, побутовий характери.

Таким чином, можна стверджувати, що кожна конструктивна модель, яка сприяє дипломатії країни, обертається у вигляді реальних політичних та економічних дивідендів. Для цього потрібний інформологічний підхід як всебічне міжгалузеве вчення, що стосується різних аспектів життя особи та країни.

ОБСЄ як дипломатична платформа у боротьбі з транснаціональними викликами та загрозами

Організація з безпеки і співробітництва в Європі є потужним чинником її європейської інтеграції, що виробляє принципові засади нового режиму контролю над звичайними збройними силами в Європі. Пріоритетним визнано питання «людського виміру, головного захисту фундаментальних прав і свобод людини» як способом «...широкого залучення структурних елементів громадянського суспільства для досягнення цілей організації» [19, с. 54]

Безперечно, варто взяти до уваги, що ОБСЄ забезпечує у співпраці з різними країнами саме законодавчу підтримку щодо проведення «інституційних та економічних перетворень, а також розвитку демократичних і правових стандартів» [9, с. 127]. Тому сьогодні для України необхідно не лише проявити себе компетентним координатором діяльності ОБСЄ, але й продемонструвати належні стандарти у виконанні зобов'язань, визначених організацією у людському вимірі з огляду її безпеки як формули мудрості. Така формула має якісно забезпечити діалог між країнами – представниками різних воєнно-політичних блоків та поглядів щодо важливих магістральних векторів розвитку сучасної епохи.

Демократія як дискурсивне поле у дипломатії

У сучасному світі демократія серед абсолютної більшості народів світу визначається стратегічною метою міжнародного розвитку. Водночас, процес демократизації різноманітних за національно-історичною специфікою суспільства вказує на те, що надзвичайно

складно однаково для всіх застосовувати стандарти демократії, сформульовані на ідеально-теоретичному рівні усвідомлення народовладдя.

Адже Україна за часів своєї незалежності постійно декларує європейсько-демократичні орієнтири власного розвитку. Проте втілення подібних цілей вимагає поглибленого дослідження саме викликів кризи становлення демократії на національному рівні. Для цього необхідно, на нашу думку, якщо переосмислювати весь попередній політичний, правовий та соціально-економічний розвиток. «Суспільно-політична практика останніх років засвідчила нагальне політичне протистояння та слабкість конституційного регулювання суспільних відносин у сфері народного представництва й народовладдя, нестабільність функціонування всього державного механізму. Протягом останніх років ми стали свідками не лише тривалих політичних «серіалів», а й спроб певних політичних суб'єктів стати вище від Конституції та законів» [7, с. 152–153]. Така складність та багатозначність демократизації обумовлює впровадження нових ідей, пріоритетних цінностей, інституціональних процедур в національну практику реальності.

Сучасна гібридна війна на Сході України, погіршений фінансово-майновий стан українських людей виявив певний рівень зневіри населення в демократичних процесах, які не принесли миттєвого покращення в результаті Революції гідності 2013–2014 рр. «Коли люди страждають від жорсткої, регресивної диктатури, їх найпершою метою є покласти кінець такому режимові. Але як тільки це здійснюється, пріоритети змінюються. Економічне благополуччя, законність і порядок приходять на зміну свободи і правам людини в якості першочергових завдань. Залишається незрозумілим, чи здатна демократія виконати таке завдання краще за диктатуру» [17, с. 409–410].

В силу означеного, така постійна змінність і динамічна непередбачуваність сучасного інформаційного суспільства обумовлює постійну значимість в концептуально-теоретичному пошуку конструктивних засобів становлення та утвердження дійсного (істинного, суцього) народовладдя.

Для цього потрібно спрямовувати зусилля на підвищення інтелектуально-феноменологічного та творчо-креативного сприйняття ідей і принципів демократії пересічними масами населення.

Як свідчить історія, одним з перших виявів народовладдя в історії людини (людей, людства) була антична демократія, що містила в собі політико-владну організацію у справах полісно-громадського врядування як феноменальної матриці дипломатії шляхетних переговорів [15, с. 379]. Центральною темою роздумів античних мислителів стає проблема поєднання протилежних інтересів різних соціальних груп, запобігання потенційній можливості розладу полісу на ворожі протиборчі частини. За вченням Платона, модель ідеальної держави є пануванням партикулярних егоїстичних інтересів в ім'я власного блага, тобто переважанням «приватного над «цілим» [16, с. 26–27].

Глобалізація як різновекторний вплив на дипломата-міжнародника

Сучасні глобалізаційні процеси, які охопили всі континенти та більшість країн і народів є реаліями. Такі процеси глобалізації характеризуються наступними чинниками:

1. Інтернаціоналізацією, що, у першу чергу, проявляється у діалектичній взаємозалежності.
2. Лібералізацією, тобто подоланням торгових бар'єрів, мобільність інвестицій та розвитком інтеграційних процесів.
3. Вестернізацією – екстраполяцією західних цінностей і технологій у всі точки світу.
4. Детериторізацією, що знаходять відображення в активності, яка має транснаціональні масштаби та зменшення значимості державних кордонів [13, с. 149].

В силу означеного глобалізаційні процеси зустрічають супротив, форми якого мають політичний, правовий, економічний та загальнокультурний підтекст у дипломатичному полі гри. Саме значущість цих факторів є нагальною потребою людини в міжнародній дипломатії, серед яких культурна ідентичність є головною та всеосяжною як вселенське софійне середовище.

Адже за допомогою сучасних нанотехнологій глобалізація значною мірою порушує бар'єри між різними культурами, втягує їх у вир («яр») всевітньої конкуренції [10, с. 143]. У такому вирі виживають лише культури, які здатні до адаптації у світі, не втрачаючи при цьому своєї самобутності. Нагальним прикладом такої адаптації є японська культура. Проте, іспанська, турецька, мексиканська та багато інших культур не витримали зіткнення з натиском культурної уніфікації, породженої глобалізацією (вселенністю, універсалізмом тощо). В цих випадках масова культура глобалізації виявилась сильнішою за культурне ядро національної ідентичності, що суттєво для сучасного дипломатичного поля гри.

Тому у недалекому майбутньому подібний стан речей може викликати нову хвилю міжцивілізаційних протиріч, що матимуть непередбачувані наслідки. Для цього потрібна нова дипломатична парадигма консолідації людства, що є феноменальною матрицею мудрості у системі шляхетності переговорів.

Історично відомо, що людство вже переживало Велике переселення народів, яке відбувалося в умовах руйнації Римської імперії – наддержави того часу (півтори тисячі років тому). Проте, сьогодні Велике переселення народів різко змінило не лише етнічну карту Європи та цього світу, але й релігійно-культурну ідентифікацію відповідних країн [14, с. 173]. Це проявляється у сучасних процесах ісламізації, причому на всіх населених континентах, а півтори тисячі років тому подібна картина була пов'язана з християнізацією народів та держав.

Адже сьогодні міграція в Європу вимірюється десятками мільйонів. В Англії, Франції, Німеччині, Бельгії тощо легальні мігранти складають біля 10–15% населення, а нелегальні – набагато більше. За останні роки чисельність громадян з колишніх британських колоній (переважно з Індії та Пакистану) зростає в Англії в декілька разів.

Доповідь Комісії по демографії Ради Європи прогнозує, що до 2050 року корінні мешканці Старого світу перетворяться у себе вдома в національну меншину. На величезній території від Атлантики до Уралу смертність перевищує народжуваність, Європа неухильно старіє і, вирішення її економічних проблем як робочої, так й інтелектуальної сили.

У структурному змісті дипломатичної парадигми варто зазначити цивілізаційну взаємодію, що уособлює в собі окремі народності та спільноти. На цей лейтмотив, зокрема і вказував С. Хантінгтон: «Взаємодія між народами різних цивілізацій посилюється. Це веде до зростання цивілізаційної самосвідомості, до поглиблення розуміння відмінностей між цивілізаціями та спільнотами в рамках цивілізацій» [18, с. 24]. Дослідник пропонує замість поділу в повоєнний період людства на перший, другий і третій світи конструктивну модель з восьми головних цивілізацій: західної, японської, китайської (конфуціанської), індійської, ісламської, православно-слов'янської, латиноамериканської та африканської. При цьому, оцінюючи результати світового партнерства в сучасному дипломатичному полі, в якому Україна в Брюссельському Саміті, який відбувся в кінці листопада 2017 року, зайняла чільне місце в плані екологічних, паливно-енергетичних та безпекових питань.

Якщо абстрагуватися від риторики дипломата-міжнародника в координатах концепції зіткнення цивілізацій, то простежується зіткнення між такими «дуельними парами»: хри-

стіянство – іслам, в яких Індія – Китай; Пакистан – Індія; Японія – Китай; Росія – Кавказ; Західна Європа – Африка, Стара Європа – Нова Європа; Україна – Росія тощо.

Таким чином, формування, становлення та розвиток нової дипломатичної парадигми в умовах глобалізаційних процесів має забезпечувати з огляду міжнародного законодавчого поля саме цілісність держави, оскільки сьогодні стрімко зростає ментальний розкол всередині окремої нації. Це, насамперед, стосується таких країн як Німеччина, Італія, Іспанія, Україна, Росія, Китай, Індія, Грузія, Ірак, Лівія, Сирія тощо. Для цього необхідно заздалегідь потурбуватися про майбутнє без ескалації міжрасових та міжрелігійних протистоянь, а на основі діалогу культур як діалектичного взаємозбагачення, універсалізації цивілізації. Це, у свою чергу, усвідомлювали мислителі Й. Гердер, А. Тойнбі, К. Ясперс, М. Гумільов, Ю. Павленко тощо.

Правова суб'єктивність в дипломатичному полі гри

Сучасна проблема прав і свобод людини перестала бути лише внутрішньою справою держави і вийшла на наднаціональний рівень правового регулювання в дипломатичному полі. При цьому, особливого значення набуває процес правової суб'єктивності, який забезпечує максимальне урахування особливостей формування та функціонування особистісних, групових та національних правових систем. Саме дипломат-міжнародник покликаний зберегти самобутність національних правових систем, уникати конфліктних ситуацій в теорії ігор та їх правил.

Адже ефективне використання механізму правової суб'єктивності сприяє в дипломатичному полі розширення сфер регулювання суспільних відносин його нормами. Отже, постає проблема співвідношення обсягів регулювання міжнародного й національного права. Втім, суверенітет залежить від права та можливості держави покласти на себе та відмовлятися від певних завдань і функцій на користь тих чи інших суб'єктів у дипломатичному полі гри. Як приклад, можна навести конституційні норми держави – членів ЄС, що стосуються обмеження їх суверенних прав.

Із означеного витікає, що саме теорія математичних моделей прийняття мудрих рішень у дипломатичному полі матричної гри є специфічним явищем як прерогатива діяльності спецслужб (розвідувальної та контррозвідувальної діяльності).

З цією метою розглянемо гру за допомогою матриці А. Оптимальну стратегію для матричної гри отримують в результаті відкидання рядків і стовпців, сума значень в яких найменша. Це дозволяє ефективно оцінювати критерії оцінювання дипломатичного поля матричної гри.

Абстрактно-математична модель матричної гри має такий логічний вигляд:

$$A = \begin{pmatrix} a_{11} & b_{12} & c_{13} & d_{14} & e_{15} \\ a_{21} & b_{22} & c_{23} & d_{24} & e_{25} \\ a_{31} & b_{32} & c_{33} & d_{34} & e_{35} \end{pmatrix},$$

де

$a_{11}, b_{12} \dots$ – гравці $a, b \dots$, в яких перший індекс – професійні якості гравця (має соціодинамічний характер), другий індекс – ментально-ціннісні якості суб'єкта гри (має характер ефективно-діючої константи).

Розглянемо гру із 5-ма суб'єктами гри. При цьому кожному суб'єкту гри як сукупності його ментально-ціннісних та професійних якостей присвоюється відповідне значення за ієрархічною шкалою від 1 до 5 в критеріальній системі оцінювання. Сформуємо отриманий результат у вигляді матричних елементів (1, 2, 3, 4, 5). Так, наприклад, така формула гри має вигляд:

$$A = \begin{pmatrix} 5 & 2 & 3 & 1 & 4 \\ 4 & 1 & 2 & 5 & 3 \\ 5 & 4 & 1 & 3 & 2 \end{pmatrix}.$$

Сума значень у третьому стовпці (суб'єкт гри с) найменша, тому ці значення відкидаємо, тобто суб'єкт гри с «випадає» з гри.

При цьому, матриця має вигляд:

$$A = \begin{pmatrix} 5 & 2 & 1 & 4 \\ 4 & 1 & 5 & 3 \\ 5 & 4 & 3 & 2 \end{pmatrix}.$$

Сума значень у першому рядку найменша, тому ці значення відкидаємо. Отже, матриця має вигляд:

$$A = \begin{pmatrix} 4 & 1 & 5 & 3 \\ 5 & 4 & 3 & 2 \end{pmatrix}.$$

Найменша сума значень у стовпцях дорівнює «5», тому стовпці із цими значеннями відкидаємо, що обумовлює такий вид матриці:

$$A = \begin{pmatrix} 4 & 5 \\ 5 & 3 \end{pmatrix}.$$

У свою чергу, суб'єкти гри *b* і *e* також «випадають» із гри. У грі залишаються два суб'єкти (суб'єкти *a* і *d*) із належними морально-ціннісними і професійними якостями.

Тому необхідно шукати оптимальні стратегії тільки для малої матричної (2 x 2) гри як «дуельної» пари.

Висновки. Втілюючи матричний спосіб у дипломатичне поле взаємних відносин між державами, варто означити їх добровільність і правову незалежність у міжнародних відносинах. Це є істотною гарантією державного суверенітету та трансформації у світовому вимірі дипломатичної гри. Тому реалізація цінностей права в умовах глобалізації відбувається не лише за допомогою інститутів і механізмів об'єктивного права тієї чи іншої особи, держави та суспільства, а й через резонансні дії права на відповідний стан, що є характерним для нової дипломатичної парадигми, яку формує Людина ХХІ століття. Саме така Людина повинна здійснювати прорив у майбутнє завдяки новому типу дипломатичної логіки. Починати треба з найголовнішого – з духовного капіталу мудрості Людини на основі нового світоглядного підходу, при цьому акцент робити на ноосферу як космічний вселенський розум, що варто розглядати для дипломата-міжнародника у сучасну добу глобалізованого інформаційного суспільства. Все це і визначає логічний характер та структурну організацію дипломатичного поля гри завдяки гуманним намірам, втілених у міжнародних відносинах.

Список використаних джерел

1. Андрущенко В. Організоване суспільство / В. П. Андрущенко. – Київ : Атлант ЮЕМСі, 2006. – 404 с.

2. Бек У. Общество риска. На пути к другому модерну / У. Бек ; пер. с нем. – Москва : Прогресс-Традиция, 2012. – 384 с.
3. Борисенко А. И., Тарапов И. Е Векторный анализ и начала тензорного исчисления / Издательство Харьковского университета. – Харьков. – 1972. – 253с.
4. Бродецкая Ю. Ю. Логика рождения опыта единения: власть цельного знания. Філософія і політологія в контексті сучасної культури. Науковий журнал. Випуск 11 (16). – Дніпро, 2017. – С. 59–67.
5. Габермас Ю. Залучення іншого. Студії з політичної теорії / Ю. Габермас. – Львів : Астролябія, 2006. – 415 с.
6. Гуссерль Э. Логические исследования. Том I. Прологомены к чистой логике / Пер. с нем. Э. А. Бернштейна под ред. С. Л. Франка. Новая редакция Р. А. Громова. – Москва : Академический проект, 2011. – 626 с.
7. Заяць Н. В. Особливості формування народного представництва в Україні / Наталія Заяць // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. Науковий журнал. – 2011. – № 2 (75). – С.150–158
8. Ильин И. В., Леонова О. Г. Роль и значение имиджа страны в условиях глобализации // Социально-гуманитарное знание. – 2008. – № 5. – С. 17–27
9. Кулеба Д. Участь України в міжнародних організаціях. Правова теорія і практика / Д. Кулеба. – К. : Промені, 2007. – 304 с.
10. Кулиджанишвили А. Э. Человек: соотношение национального и общечеловеческого. Сб. материалов международного симпозиума (г.Згуриди. Грузия, 19–20 мая 2004 г.) / Под ред. В. В. Парувания. СПб : Санкт-Петербургское философское общество, 2004. – С. 142–154.
11. Латигіна Н. А. Демократія: сутність, механізми здійснення та сучасні світові тенденції розвитку. Автореферат дис...доктора політичних наук. Спеціальність: 23.00.02. – політичні інститути та процеси / Наталія Латигіна. – К., 2010. – 37 с.
12. Лісовський П. М. Міжнародні відносини: ментальність, геополітика, глобалізація: Навч. посіб. / П. М. Лісовський. – Київ : Кондор-Видавництво, 2017. – 172 с.
13. Лісовський П. М. Мудрість народів світу. Навчальний посібник. – Київ: – Кондор-Видавництво, 2017. – 366 с.
14. Оуэн Г. Теория игр. Издательство «Мир». – Москва, 1971. – 230 с.
15. Тард Г. Социальная логика : пер. с фр. / Г. Тард. – Санкт-Петербург : Социол.-психол. центр, 2006. – 576 с.
16. Фісун О. А. Демократія і неопатримоніалізм у сучасних теоріях політичного розвитку. Автореф. дис...доктора політичних наук. Спеціальність : 23.00.01 – теорія та історія політичної науки / Олександр Фісун. – К, 2009. – 37с.
17. Хантінгтон С. Майбутнє демократичного процесу від експансії до консолідації / Самуель Хантінгтон // Політологія. Хрестоматія. Навчальний посібник. – К. : Альтер-прес, 2004. – С. 407–421
18. Хантінгтон С. Столкновение цивилизаций. М. : ООН «Издательство АСТ». 2003. – 35с.
19. Чекаленко Л. Організація безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ) : Навчально-методичне видання / Л. Чекаленко. – К. : Дипломатична академія України при МЗС України, 2012. – 76 с.
20. Ясперс К. Смысл и назначение истории: Пер. с нем. – Москва : Политиздат, 1991. – 527 с.

21. Gabbay Dov M., Woods J. Logic and the Law: Crossing the Lines of Discipline / Approaches to Legal Rationality. Editors Gabbay Dov M., Canivez P., Rahman Sh., Thiercelin A. Logic, Epistemology and the Unity of Science. Vol. 20. Springer Dordrecht Heidelberg London New York, 2010. – P. 165–202.

References

1. *Andrushchenko V.* (2006) 'Orhanizovane suspil'stvo' [Organized society], Atlant YUEmSi: 404 s.
2. *Bek U.* (2012) 'Obshchestvo ryska. Na puty k druhomu modernu' [Risk Society. On the way to another modernity], Prohress-Tradyt'syya: 384 s.
3. *Borisenko A., Tarapov I.* (1972) 'Vektorny analiz i nachala tenzornogo ischisleniya' [Vector analysis and the beginning of the tensor calculus], Izdatel'stvo Khar'kovskogo universiteta: 253 s.
4. *Brodetskaya Yu.* (2017) 'Logika rozhdeniya opyta yedineniya: vlast'tsel'nogo znaniya' [The logic of the birth of the experience of unity: the power of integral knowledge], *Filosofiya i politologiya v konteksti suchasnoii kul'turi*. 11 (16): 59–67.
5. *Gabermas Yu.* (2006) 'Zaluchennya inshogo. Studii z politichnoii teorii' [Involvement of another. Studies on Political Theory], Astrolyabiya: 415 s.
6. *Husserl' E.* (2011) 'Lohycheskye yssledovaniya' [Logical research], Akademicheskyy proekt: 626 s.
7. *Zayats' N. V.* (2011) 'Osoblyvosti formirovaniya narodnoho predstavnytstva v Ukrayini' [Features of the formation of the national representation in Ukraine], *Naukovyy visnyk Natsional'noy akademiyi vnutrennykh del* 2 (75): 150–158.
8. *Il'in I. V., Leonova O. G.* (2008) 'Rol' i znacheniye imidzha strany v usloviyakh globalizatsii' [The role and importance of the image of the country in the conditions of globalization], *Sotsial'no-gumanitarnoye znaniye* 5, P. 17–27.
9. *Kuleba D.* (2007) 'Uchast' Ukrayiny v mizhnarodnikh orhanizatsiyakh. Pravova teoriya i praktyka' [Participation of Ukraine in international organizations. Legal theory and practice], Promeni: 304 s.
10. *Kulydzhanyshvyly A. E.* (2004) 'Chelovek: spivvidnoshennya natsional'noho ta zahal'nolyuds'koho' [Man: the ratio of national and universal], *Sankt-Peterburhs'ke filososfs'ke suspil'stvo*, P. 142–154.
11. *Latyhina N. A.* (2010) 'Demokratiya: sutnist', mekhanizmy zdiysnennya ta suchasni svitovi tendentsiyi rozvytku' [Democracy: the essence, mechanisms of implementation and contemporary world trends of development]: 37 s.
12. *Lisovs'kyi P. M.* (2017) 'Mizhnarodni vidnosyny: mental'nist', heopolityka, hlobalizatsiya' [International relations: mentality, geopolitics, globalization], Kondor-Vydavnytstvo: 172 s.
13. *Lisovs'kyi P. M.* (2017) 'Mudrist' narodiv svitu' [The wisdom of the peoples of the world], Kondor–Vydavnytstvo: 366 s.
14. *Ouén H.* (1971) 'Teoryya yhr' [The theory of games], Yzdatel'stvo Myr: 230 s.
15. *Tard G.* (2006) 'Sotsyal'naya lohyka' [Social logic], Sotsyal-psykhol. tsentr: 576 s.
16. *Fisun O. A.* (2009) 'Demokratiya i neopatrionalizm u suchasnikh teoriyakh politichnoho rozvitku' [Democracy and neo-patrimonialism in modern theories of political development]: 37s.
17. *Khantinton S.* (2004) 'Maybutnye demokratychnoho protsesu vid ekspansiyi do konsolidatsiyi' [The future of the democratic process from expansion to consolidation], Al'terpres; P. 407–421.

18. *Khantynhton S.* (2003) 'Stolknovenye tsyvylyzatsyy' [Clash of Civilizations], Yzdatel'stvo AST, 35 s.
19. *Chekalenko L.* (2012) 'Orhanizatsiya bezpeky ta spivrobotnytstva v Yevropi (OBSYE)' [Organization for Security and Cooperation in Europe (OSCE)], Dyplomatychna akademiya Ukrayiny pry MZS Ukrayiny: 76 s.
20. *Yaspers K.* (1991) 'Smysl y naznachenye ystoryy' [The meaning and purpose of history], Polityzdat: 527 s.
21. *Gabbay Dov M., Woods J.* (2010) 'Logic and the Law: Crossing the Lines of Discipline': 165–202.